

Akiken egy ... erdőtvény csattan

Igen sokféle megközelítésből hallottam véleményeket ezen előírásokról (szakemberektől jót igen keveset).

Bükki fakitermelő szakmunkásként én a törvény 1§ C; a vidékfejlesztéshez az erdőgazdálkodással összefüggő foglalkozási lehetőségek bővítéséhez szeretném elmondani saját és kollégáim véleményét.

E törvény cél komolyságát még mi, kevésbé tanult emberek is megkérdőjelezzük, mikor az első rendeletek között azt találjuk, hogy a bükki erdőben, március 31-től augusztus 31-ig semmilyen fakitermelési munka nem végezhető. Ezért is több felől szeretnék bizonyosságot adni arról, hogy ezeket nem gyakorlati szakemberek vetették papírra.

Azt mindenki igen jól tudja, hogy a vegetáció nem egyszerre indul. Amikor a Tisza mentén már zöldben van az erdő, nálunk a Bükkben a völgyekben, az északi lejtőkön, a fennsíkon a fiatalok még nem tudnak májusfát állítani. Ez mindjárt egy hónap az itteni dolgozók javára, és már április végén májusban vagyunk. Ez a hónap a legkényesebb fakitermelési szempontból. De a tervszerű gazdálkodásban az erdőnevelési munkákat is el kell végezni, mely időszakban a tisztításokat kellő odafigyeléssel hibátlanul végre lehet hajtani. Ezek a feladatok olyan gyorsan elvégezhetőek, hogy a fészkelő madarak zavarása sem történik több napon keresztül. Már túl is jutottunk azon az időszakon, mikor a legkönnyebben „somzik” a fa kérge. Ilyenkor egy gyakorlatias szakember nem kizavarja a munkást az erdőből, hanem

meghatározza azt a termelési technológiát, amivel a gyéritések egyes területeken elvégezhetőek. Ami az előző évtizedek, évszázadok gyakorlatában úgy zajlott: amíg a vegetációs időn kívüli ledűtötgetett, gyérités korú faegyedeket, rövidfás termelési technológiával, nálunk általában fogatos közelítéssel a munka nagy precizitással elvégezhető. Ilyenkor a ló és a szán sokkal jobban irányítható, fékezhető a meredek oldalakon, mint fagyon vagy hóban. Azt tudja mindenki, ha ugyan nehezebben is, vegetációs időn kívül is sérül a visszamaradó fa, ha nem tudunk kellőképpen vigyázni rá.

Minden erdészeti területén vannak egészségügyi termelési feladatok, amiket ebben az időben el lehetne végezni. Gondolok itt a fenyőszáradásra vagy a viharkárra. Ezt szintén gyakorlatból tudjuk, hogy mindenhol kitermeltetik, feldolgoztatják. Nálunk ebben is van egy csavar. Azokat a fákat, melyek nem egybefüggően dőltek ki, vagy az állva maradt fák közé szakadtak be, nem lehet összetermelni. A természetvédelmi előírások miatt nem lehet termelni pl.: Farkas-gödörben, Mária-forrás felett, Nyár-újhegy oldalban stb. Több ezer köbméter fa rohad, megy tönkre. Etetik a rovarokat, nevelik a laskagombát. (Az államnak nincs szüksége rá, mert olyan gazdag, miközben sok szegény megfagy tüzelő hiányában.)

Nyaranta sok fakitermelőnek a szénégetés és a mészégetés is megélhetést biztosított. Sajnos ilyen magas tűzifárák mellett a faszenet gazdaságosan eladni nem lehet.

Számunkra, bükki fakitermelőknek az erdő a megélhetést, nem csupán favigaszt jelent, jelentett. Őseink is az erdőből éltek, és mi is úgy rendezkedtünk be gépek, eszközök terén, hogy utódaink is ezt az ősi szakmát folytathassák. Most viszont számos térségbeli teljes település lakossága: Ómassa, Répáshuta és más környékbeli település lakói: Kisgyőr, Mocsolyás, Sály, Nagyvisnyó, Kács, Felsőtárkány, Mályinka, Tardona kényszerhelyzetbe kerülnek, munka nélkül maradnak.

A dolgozók: elmennek munkanélküli segélyre, a vállalkozójuk: talpon tud-e maradni mire lejár a könyöradamány?

A vállalkozó: őszre visszajönnek-e az emberei, át tudja-e vészelni ezt az öt hónapot?

Az erdészetek: lesz-e aki az engedélyezett szűkös időben el tudja majd végezni az összes feladatot?

Az önkormányzatok: fogják-e tudni fizetni a segélyre kényszerülő munkásembereket?

Hát milyen ez a törvény?

Úgy érzem, mintha Reményik Sándor „Az Erdély magyarjaihoz” című verset rólunk is írta volna.

S megfogadva sorait „Nem, mi innen nem megyünk!”

Lehetőségeinkhez képest mindent megteszünk, hogy e törvény összevetőit és elfogadóit a törvény életszerű módosítására kérjük.

Horváth László

bükki fakitermelő

(fakitermelői válogatott kerettag)

Bakos Tibor (1935–2010)

Tibor 1935. március 15-én született a Somogy megyei Csökölyben. Itt végezte elemi iskoláit is. A soproni erdészeti szakiskolában érettségizett. 1954-ben nyert felvételt a Soproni Erdészeti Főiskolára. 1956-ban vette feleségül menekült társát, Csiba Magdolnát, akinek már több éve udvarolt. Két gyermekük született: Péter és Adrianna. Két unokának örvezdhetnek életük folyamán. 1957-ben került Kanadába a többi 200 diáktársával Vancouver-be.

1959-ben szerezte meg erdőmérnöki diplomáját a British Columbia-i Egyetem Soproni Division-ján. Szakmai pályafutását ő is, mint so-

kan mások, erdőbecslési munkával kezdte, de hamarosan már a B.C. Forest Products vállalatnál dolgozott mérnöki munkálatokban. Ettől a vállalattól ment nyugdíjba 33 éves szolgálat után, bár a vállalat neve az évek folyamán Fletcher Challenge-re, majd Timber West-re változott. Szorgalma és szakmai hozzáértése hamar felemelte mérnöki pályáján. 1964-ben már erdőmérnök-helyettesként dolgozott a vállalat egyik kitermelő részlegén. Mérnöki pályája folyamán a vállalat hét alkalommal léptette elő, mely előléptetés legtöbbször lakóhely-változással is járt. Éltek ők Pitt Lake-en, Haney-ben, Campbell River-ben, majd Duncan-ban telepedtek le véglegesen.

Nyugalomba vonulása előtti pozíciójában már 310 ezer hektár erdőterület tartozott felügyelete alá, ahol évi egy millió köbméter rönkfa kitermelésével járó mérnöki munkák, mint költségvetés, egy- és ötéves tervek elkészítése és kivitelezése tartozott feladatkörébe. Körzeti főmérnöként (Regional Chief Engi-

neer) vonult nyugdíjba 1992-ben. Mi sem bizonyítja kiváló szakmai munkáját, mint az a tény, hogy nyugodalomba vonulása után a vállalata 5 éven keresztül időnkint visszahívta tanácsadási munkákra. Sok elismerést kapott mind a vállalat vezetőtől, mind a tartományi erdészeti hivataloktól mérnöki és természetvédelmi munkájáért.

Tibor olyan személyiség volt, akit első beszélgetésre barátjának fogadhatott el bárki. Segítőkézsége nemcsak a legközelebbi barátaira hatott ki, de mindenkire, aki rászorult és kérte azt. Vidámságot csak komoly problémák megoldásakor cserélte fel komolysággal. Döntéseiben és beszédében nem volt arrogáns, vagy megvető érzület, higgadtan, érthetően adta elő meglátásait, jótanácsait.

Tibor családszerető és magyarságát nem szégyenlő egyéniség volt. Több éven keresztül vezetőségi tagja volt a Nanaimoi Magyar Kulturális Egyesületnek. Magyarországra gyakorta visszajártak feleségével és gyermekeikkel,

mert rokonait szerette és megbecsülte. Mindkét gyermekük beszél magyarul. Ugyanakkor nem kerülte el a Soproni Egyetemet sem, ahol jó viszonyba került rektorával és más személyiségekkel. Így történt, hogy Sopronban mondta fel szíve a 75 éves szolgálatát 2010. november 16-án. Hamvait szülőfalujában helyezték el szülei sírboltjában, amit korábban elkészíttetett.

Isten veled Tibor a Soproni Alumni nevében,

Pintér László

Rakiczky Béla (1948–2011)

Megdöbbenéssel, hitetlenkedve fogadtuk a hírt hogy, Rakiczky Béla, szeretett és tisztelt kollégánk, tragikus hirtelenséggel eltávozott közülünk. Szinte fel sem tudtuk fogni, hiszen nap, mint nap találkozhattunk vele a

városban, vagy az elshano autóból intett úgy, ahogy azt senki más nem tette, széles mosdullal, mosolyogva.

Béla szakmai munkásságát áttekintve nem láthatunk nagy fordulatokat, tucatnyi különböző beosztást, sok szakterületet vagy munkahelyet. Éppen ezek hiánya az, ami különlegessé, kiemelkedővé teszi azt az életutat, amit bejárt. Egyetlen munkahelyen, szinte végig egyazon beosztásban dolgozott és élte választott hivatása, a kerületvezető vadász mindennapjait.

Gimnáziumi tanulmányait megszakítva állt először munkába a Tamási Erdőgazdaság Pári Erdészetenél. Egy év fizikai munka után felvételt nyert az Ásothalmi Erdészeti Szakiskolába, melynek befejezése után 1967. július 1-jétől már ismét a Pári Erdészetenél dolgozott mint beosztott erdész. Rövid idő elteltével, 1968. február elsejével a Gyulaji Állami Vadgazdasághoz helyezték át a regolyi vadászkerületbe, mint kerületvezető vadászt. 2008. év végi nyugdíjba vonulásáig ez a kerület volt munkahelye, otthona. Ezt bárhogy is számoljuk, több mint 40 év szolgálati idő, egyetlen beosztásban, egyetlen helyen. Ennyi idő után már ismerős minden fa, bokor, az erdő minden vadja.

40 év nagy idő és ez alatt jó néhány változás történt, nemcsak a magánéletében, munkahelyén is. Katonai szolgálata után családot alapított, növénytermesztési és vadgazdálkodási technikus képzettséget szerzett. A Gyulaji Állami Vadgazdaságból átszervezések, összevonások, rendszerváltás után mostanra Gyulaji Erdészeti és Vadászati Zrt. lett. Sokan távoztak önként vagy, mert menniük kellett, de Béla minden változás dacára maradt, nem véletlenül. Megbízható, elhivatott munkáját 1979-ben kiváló dolgozó kitüntetéssel, nyugállományba vonulásakor „Gyulaj Rt.-ért” emlékgyűrű adományozásával ismerték el.

Nyugodtan mondhatjuk, kevesen tudnak úgy hallgatni, ahogy ő tudott. Ha egy-egy történet kapcsán valami olyanra kérdeztünk rá, amit nem akart velünk megosztani, könnyen lehetett a válasza az: Fődjé örök homály!

A rábízott vadállományt nagy gonddal kezelte, óvta. Ha barcogáskor arról érdeklődtünk nála, tud-e a kerületében erősebb vagy érdekesebb bikát, a válasz szinte mindig az volt: itt, meg itt van egy, de az az utolsó! Pedig tudta ő, hogy van még, és persze tudtuk mi is, egyszerűen csak sajnálta a vadat.

Kevesek értenek úgy a dám bírálatához, ahogy Béla értett. elvétve fordult elő, hogy rosszul döntött volna. Egy ilyen ritka alkalommal, amikor a vadászházhoz beérkezett a vendéggel és az elejtett bikával, csak annyit mondott: Ne szóljatok semmit! Tudom! Aznap este kedve szegetten üldögélt közöttünk.

Béla nem volt magamutogató, sokat beszélő ember, de ha megszólalt érdemes volt szavaira odafigyelni, akár komoly megbeszélés, akár baráti beszélgetés közben. Biztos nem csak én vagyok így vele, de rá emlékezve óhatatlanul eszembe jutnak azok a felszabadult pillanatok, amikor kollégák, barátok körében mesélt múltbéli eseményekről úgy, ahogy ezt senki más nem tudta. Jó érzékkel elejtett megjegyzései közül nem egy szállóigeként kering közöttünk a mai napig.

Kedves Béla! Búcsúzunk tőled, az igaz vadászbembertől, baráttól és kollégától, nyugodj békében!

Palánki Gábor

Szűcs Dezső (1957–2011)

A tavasz ébredésére, az örök megújulásra várva, megrendülve vettük tudomásul a szomorú hírt, 2011. február 23-án hajnalban elhunyt Szűcs Dezső kollégánk, barátunk, osztálytársunk.

Aggódva figyeltük harcát a könyörtelen kórral, mint az erdő szegélyéből kimagasló sudár fa, küzdött a nagy viharral, amely minden eddiginél pusztítóbban támadta. Nem adta magát könnyen, hajladozott, recsegett, küzdött – még élni akart –, de a természet oktan dűhe addig rázta, tépte, míg végül derékba tört.

Szűcs Dezső 1957. április 7-én Kiskunhalason született, gyermekként a kiskunági homokhátságon, Zsana községben nevelkedett.

A Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskolában érettségizett 1975-ben. A Szegeden eltöltött évekről, amelyek elindították a pályán, sok szép közös emlék jut eszembe.

A Kertészeti Egyetem, Kertészeti Főiskolai Karán, Kecskeméten 1978-ban szerzett kertész-mérnöki diplomát.

1979-ben a Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskolában, erdőgazdálkodási technikus képzést szerzett.

1985-ben a Kecskeméti Kertészeti Főiskolán faiskolai és szaporítóanyag-termesztési szakon üzem-mérnök képzettséget szerzett.

1998-ban a Soproni Egyetem Közgazdasági Intézetében gazdasági ágazati szakmérnök-ként végzett.

Első és egyetlen munkahelye a KEFAG Zrt. és jogelődei, ahol több mint 32 évvel ezelőtt, 1978. szeptember 1-én, a Kiskunha-

lasi Erdészetenél, mint gyakornok kezdte a pályáját.

Majd ugyan itt 1981-től erdőművelési műszaki vezetőként dolgozott 1990. június 30-ig. 1990. július 1-től, a Nyárjasi Erdészetenél, erdőszervező-helyettesi munkakörben vett részt a Kecskeméten létesülő, dísznövény és szaporítóanyag-termesztési központ, a Juniperus Park-erdészeti létrehozásában. A kezdettől, 1991. április 1-től, közel húsz éven át volt töretlen lelkesedéssel és szorgalommal a Juniperus Park-erdészeti vezetője, a 2011. január 16-án, betegsége miatt bekövetkezett nyugdíjazásáig.

Pályája során kereste a kihívásokat, sokszor a járatlan utat választotta. Kicsit hitetlenkedve nézték munkatársai, amikor húsz évvel ezelőtt, Kecskemét határában egy gazos földterület mellett állva, kezében tervrajzokkal, egy dísznövény és szaporítóanyag-termelő központról beszélt.

A megvalósult terv, a Juniperus Park-erdészeti, megítélésben szerint fontos szerepet tölt be napjainkban is, de egyben a jövőbe is mutat. Az erdei növények városi környezetbe, parkokba, kertekbe helyezésével egyfajta híd szerepet tölt be az erdész és a civil társadalom kapcsolatában, segít szakmánk társadalmi elismerésében.

Munkájának elismeréseként kétszer volt a vállalat kiváló dolgozója (1982., 1988.).

2010. évben az „Év Dísznövény Kertészének” választották, és az Alföldi Erdőkért Egyesület „Alföldi Erdőkért Emlékérem”-mel tüntette ki.

Karakterét a vidámság, nyíltság, szókimondás jellemezte, udvarias kolléga, szigorú és következetes vezető, gondoskodó családapa volt.

A közösséghez kötődés is fontos volt számára, a munkából ezen a téren is derekasan kivette részét.

- Tagja volt az
 - Országos Erdészeti Egyesületnek (1978-tól), a
 - Magyar Madártani Egyesületnek, a
 - Magyar Agrártudományi Egyesületnek,
 - tagja és elnöke volt a Dísznövény Terméktanácsnak,
 - s több mint húsz éven keresztül – haláláig – a Vállalat Szakszervezeti Bizottságának elnöke.

Fájdalmas minden búcsú, de mérhetetlenül fájdalmas, ha olyan ember távozik élete derekán, aki szerette volna gyermekeit felnevelni, akinek munkájában még megvalósítandó tervei voltak. Akinek a sors nem adta meg, hogy a kemény munka és mindennapi küzdelem után megérdemelt nyugalomban, tisztaságban érjen meg.

Kedves Dezső!

Ha köztünk lennél, Te már intettél volna, hogy elég a méltatásodból. Annyit még engedj meg nekünk elmondani, hogy a munkádban elért eredményeidet megbecsüljük, és emlékezetünkben örökké megőrizzük szerény, udvarias, becsületes lényedet, és most tisztelettel búcsúzunk Tőled.

Búcsúzunk az egykori munkahelyed, munkatársaid, osztálytársaid, barátaid, és a Vállalati Szakszervezeti Bizottság nevében egykori osztálytársad, barátod

Gál Sándor